

Maminka se smála: „Vy jste ale veselá kopa.“ Pak se na všechny tři hezky podívala. Mrkla na ně a záhadně řekla: „Tak a teď běžte za štěbetalkami. Doneste jim tohle.“ Podala dětem pytlík. Honzík a Janička přikývli a začali se oblékat.

Lišák se mračil. „Kdo jsou ty štěb...? No, víte, co myslím!“

„Ště-be-tal-ky,“ slabikoval mu Honzík.

„A co je v tom pytlíku?“

„To uvidíš, zvědavý lišáku,“ smála se maminka. I když se lišák mračil ještě víc, nic neprozradila.

Záhadný hlas

Děti se s lišákem vydaly ke školnímu lesíku. Sněhové víly na ně cestou sypaly sníh. Vítr zachytil některé sněhové vločky a zavál jim je na nosy.

„Studí mě čenich,“ vyjekl lišák a kýchnul tak mocně, až odfoukl jednu sněhovou vílu a ta narazila do druhé. A ta do další. „Páni, to je ale pořádná srážka víl,“ rozezmál se lišák Jonáš. Janička a Honzík se přidali.

„Tak vy se nám smějete!“ zvolaly sněhové víly. „Jen počkejte!“ Víly se slétly dohromady. Hlavní víla Sněhulka zavelela: „Jedna, dva, tři – na ně!“ Víly se rozletěly a povalily lišáka a děti do sněhu. A pak na ně nasypaly všechen sníh ze svých sněhových batůžků.

Z velké kopy sněhu koukaly jen ruce, nohy, packy a ryšavý ocas. Víly se uličnický zasmály a odletěly. Když se děti s lišákem vyhrabaly ze sněhu, byly už pryč. Zato se tu objevil skřítek Filípek. Všichni se radovali, že se opět vidí. Skřítek to tady měl moc rád, a tak sem často chodíval. „Jé, podívejte,“ ukázal na městečko. „Ty domy vypadají, jako by měly na střechách šlehačkové čepice a stromy byly pocukrované.“

„Co to povídáš?“ mumlal lišák. „Vy mu rozumíte? Na domě přece nemůže být šlehačka a na stromech cukr!“

Janička hned lišákovi vysvětlila: „To se jen tak říká. Zní to hezky. Pohádkově. Tak pohádkově, jako teď vypadá naše městečko.“ Všechno se bělelo a zářilo. Všude vládl klid. Jako by celá krajina čekala na nějaké krásné překvapení. „To je ono!“ vykřikl lišák. „Chtělo by to nějaké hezké překvapení!“

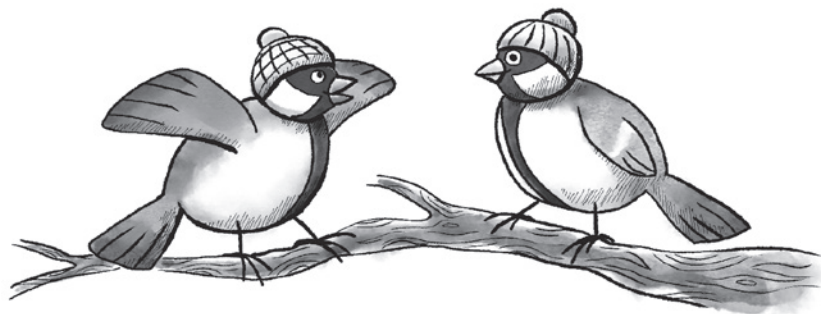
„Dobrá, máte ho mít,“ ozval se záhadný dívčí hlas.

„To jsem neřekla já,“ hlásila Janička.

„Nebude to ale pěkné překvapení,“ zachechtal se nepříjemně ten záhadný dívčí hlas.

Honzík, Janička, Filípek a Jonáš se k sobě přimkli. „Kdo jsi? Ukaž se nám!“ volali.

Chechtot utichl a hlas už nic neřekl. Všichni čtyři se rozhlíželi kolem. Nikoho však neviděli. A tak se opět vydali na cestu. Zamířili ke škole, protože kousek od ní malé štěbetalky rády dovádějí. Ten podivný hlas jim ale nedopřál klidu.

Dobrá a špatná zpráva

Čtveřice kamarádů – lišák, skřítek a Janička s Filípem – konečně došla ke škole. U dveří potkali pana školníka. Když ho pozdravili, pan školník se poškrábal za uchem a poznamenal: „Lišák, který má kulicha a mluví lidskou řečí? Máme tu kouzelný zimní čas! Tak to abych začal s vánoční výzdobou školy.“

Kamarádi ale pana školníka nenechali odejít. Vyprávěli mu o záhadném hlase, který slyšeli. Pan školník si dal ruce v bok a zavrtěl hlavou: „Opravdu nevím, kdo by to mohl být. Nějaká rošťácká holka! Přijďte za mnou, kdyby vás zase otravovala.“ Když se s panem školníkem rozloučili, kamarádi obešli školní budovu. Za ní se rozprostírala školní zahrada.

Honzík zamával pytlíkem, který nesl v ruce: „Tamhle jsou naše kamarádky štěbetalky.“

„Ahoj, děti! Ahoj, lišáku Jonáši. Ahoj, skřítku Filípku... Máme pro vás špatnou a taky dobrou zprávu. Kterou chcete slyšet jako první?“ štěbetalo to bez ustání ze všech stran. Lišák se rozhlížel. Hledal, kdo že to na ně vlastně mluví.

Školní zahrada působila téměř pohádkově. Zemi pokrýval sníh. Vyšlapaná byla jen cesta, která se klikatila mezi stromy. Třpytivý sníh stromům slušel, halil je